

Här kommer Sushil Tiwarys fjärde historia om hur Jaya handlade, när det uppstod problem. Den första, om att bygga en bro, kan du läsa i medlemsbev 4/2020. Den andra är publicerad i nummer 1/2021. Den handlar om att rädda en skola, som hotades av nedläggning. Den tredje finns i medlemsbrev 2/2021. Där beskrivs hur Jaya löste ett problem vid uppförande av vattentornet. Lösningen bestod då att vänta lite. Medlemsbrev hittas du under rubriken ARKIV, på JVV:s hemsida. I dagens artikel handlar det om att rädda lokalerna för skolan i byn Guljarbag.

Sushil berättar IV

Cementfabriken och skolan

Skolbarn och lärare utanför skolan i byn Guljarbag. Här svär de en ed, att följa covid-restriktionerna och att uppmana andra att göra detsamma. Foto: Sushil Tiwary.

Det var år 1999. En cementfabrik ligger tio km från Jagriti Vihara. Byn heter Guljarbag i Khalari. Där bor omkring 200 fattiga familjer. Den gången arbetade vi för att stötta självhjälpsgruppen. Många kvinnor var involverade i aktiviteter för att skaffa sig intäkter genom ett sömnads- och skräddercenter, som JV hjälpt till att bilda. Kiran Devi, en adivasikvinna, var gruppens ledare. Ett 40-tal kvinnor hade anslutit sig till vår grupp.

Norrmannen Trond Berg har gjort en videoberättelse på Youtube om denna grupp. Jag tänker inte skriva om självhjälpsgruppen denna gång, men jag

kommer att berätta om den vid ett annat tillfälle.

En dag kom plötsligt en grupp kvinnor från byn till Jagriti Vihara. De var ledsna och oroliga. De hade ett skriftligt meddelande i handen. Jaya kom från köket och vi började prata med dem. Kiran, ledare för gruppen, berättade:

– Vi har stora bekymmer. Cementfabriken har meddelat att vi måste utrymma två rum, där våra barn har sin skola. Ungefär hundra av våra barn får sin grundutbildning där. Nu har cementfabrikens ledning alltså gått ut med ett meddelande om, att vi måste utrymma rummen så snart som möjligt. Vart ska nu våra barn gå? Vi är fat-

tiga människor och vi kan inte slåss mot ledningen.

När hon sagt dessa ord gav hon informationsbrevet till Jaya.

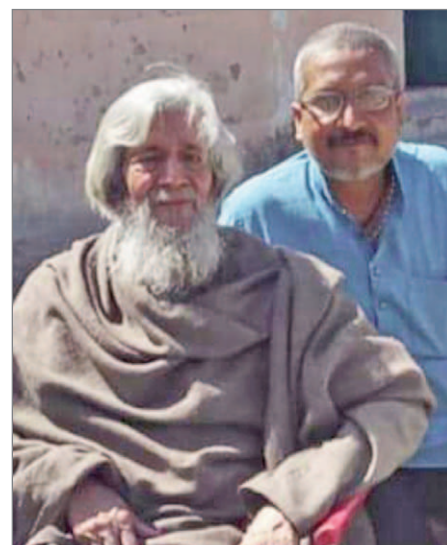
Jaya lyssnade mycket tålmodigt och ganska länge. Och som vanligt erbjöd han te till gruppen.

Han sa till Kiran:

– Det är inget problem för dig nu. Jag har fått meddelandet från dig så det är mitt problem.

Han försökte få dem att skratta med hjälp av några skämt och sa, att vi kommer i morgon för att träffa barnen och lärarna i skolan. De återvände lyckliga till sina hem. Men efter deras avresa kände jag att Jaya var orolig. Vi diskuterade. Han sa åt mig att ta reda

forts. →

Jaya tillsammans med Mr. Choudhry, rektor för skolan i Guljarbag. Bilden från skolans fotoalbum.

på vem som är den högsta chefen på Khalaris cementfabrik.

Högsta chefen hette Mr. Maheshwari och fanns på plats. Så Jaya bestämde sig för att träffa honom samma kväll. (Jaya bad mig informera Mr. Maheshwari i förväg om problemet.)

Så här gick diskussionen i Mr. Maheshwaris bungalow, klockan 8 på kvällen. Maheshwari sa:

– Jag kan inte hjälpa er i denna fråga. Jag är ledsn, men skolan måste lämna rummen.

Jaya var dock inte intresserad av att avsluta samtalet så enkelt. Så han sa:

– Du behöver dina rum – det är ok. Men hur känner du för att stänga skolan där hundra barn får utbildning? Och alla kommer från fattiga familjer? Tänk på din egen barndom och den grundskola du gick i och fatta sedan ett beslut.

Den sista meningen om mannens barndom öppnade dörren till en lösning.

Maheshwari var tyst ett tag. Kanske känslomässigt påverkad?

Han sa:

– Vårt företag har två-tre gamla hus som saknar tak. Jag är redo att ge dig de husen om du kan reparera dem.

Jaya godtog omedelbart förslaget.

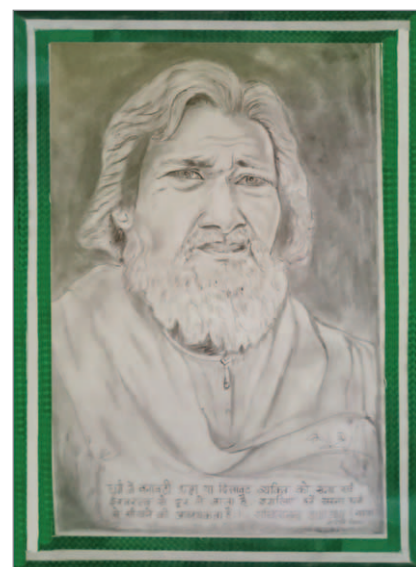
Nästa dag gick jag till kontoret för att få det nya brevet, som utlovar att några gamla hus utan tak överlämnas till JV för skoländamål.

Under en månad arbetade vi, tillsammans med självhjälpsgruppen, med att reparera husen med järnbalkar och cementplattor. Ny skola, nytt utseende och leende barn. Vi var nöjda. Jaya var avslappnad. Han sa, att »enkla ord kan ha en enorm kraft«.

Den här skolan är fortfarande en mycket bra skola i Guljarbag. Mr. Choudhry och tre utbildade flickor driver skolan på ett omsorgsfullt sätt. En flicka från den här skolan ritade en bild av Jaya och satte på väggen på kontoret.

De minns alltid Jaya – som en pappa som bryr sig om sina barn.

Sushil Tiwary

Bilden av Jaya, tecknad av en skolflicka i Guljarbag.

ÅRSavgift

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

Ansvariga för Medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke

MEDELSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev och nyhetsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger. Roligt att se vad som hänt under ett par decennier.

www.jvv.se

JVV:s affisch kan beställas från peje.nordqvist@gmail.com eller skrivas ut från vår hemsida. Finns i formaten A3 och A4.

Årsmöte 2021

Lördag 11 september på Ljungskile folkhögskola

Nu kan vi äntligen träffas »på riktigt«! Samtidigt får vi ett digitalt besök av några av våra indiska vänner. Missa inte detta unika tillfälle.

Program

- 10:00 Välkomst: te/kaffe, fralla.
- 10:30 Årsmötesförhandlingar.
- 12:00 Lunch.
- 13:00 Hälsningar och informationer direkt från Indien via storbildsskärm. Uppföljande samtal om JV och JVV. Musikunderhållning.
- 15:00 Frukt. Avslutning.

Mötet kostar 150 kr inklusive mat och fika.

Anmälan

senast måndag 6 september: till Lena Nyström:

lana.nystrom.lju@folkbildning.net
070 765 28 77

Jagriti Vihara är ju ekonomiskt mycket beroende av det bidrag vi kan sända. Glädjande nog känner många JVV-medlemmar stort engagemang och sänder större och mindre gåvor nu och då. Pengarna kommer från högst i norr till längst ner i söder och från västkust till östkust, alltså från hela landet. Gåvorna är viktiga för att arbetet ska kunna bedrivas på Jagriti Vihara med omgivande byar. Men de innebär också en stor uppmuntran för oss i JVV-styrelsen, när vi får veta om de extra pengarna utöver medlemsavgiften, som också den är ett viktigt tillskott till ekonomin.

Grannkaffe i Äskås gav pengar till Jagriti Vihara

Min uppgift i styrelsen är bland annat att utforma och rikta ett varmt tack till dem som sätter in 500 kr eller mer på JVV-kontot. Då har jag märkt att det är vissa personer som återkommer. En av dem är Maria Mellander, som bor i Småland i Nässjötrakten. Gården heter Äskås. Jag minns att hon under några år har bett mig skicka henne JVV-foldrar på sensommaren. Hon skulle anordna grannkaffe på gården och be sina gästande grannar om ett bidrag till Jagriti

Maria Mellander har stött Jagriti Vihara ända sedan tiden på Ljungskile folkhögskola.

Vihara som tack för fiket. Det gick bra, meddelade hon.

En annan gång skulle Marias svärmor fylla 90 år och de som ville uppvakta henne, fick tipset att glädja henne med att sätta in pengar på JVV-kontot. Detsamma gällde senare Marias man, när han firade en jämn födelsedag.

För någon tid sedan träffade jag Maria Mellander och kunde fråga om hennes engagemang för Jagriti Vihara. Hur började det?

– Jo, rent allmänt tycker jag att vi ska ta hand om varann i hela världen. Och när jag studerade på Ljungskile folkhögskola, Na-linjen 1981–83, fanns där en u-bod och en u-grupp. I u-boden såldes skolmateriel och varor från tredje världen. Förtjänsten i den lilla butiken gick bland annat till en byfolkshögskola i Indien. Han som hade startat den hette Jaya och kom varje år och berättade om Jagriti Vihara, som skolan hette.

– Vi på Na hade en lärare som var mycket drivande i frågor om internationell solidaritet, Sten Larsson. Jag märkte ju att pedagogiken på folkhögskolan var en annan än i skolor jag gått i förut. Man kunde lära sig av både teoretiska studier och praktiskt arbete.

Och det passade bra för ungdomar från fattiga familjer i Indien som inte fått gå i skola alls förut, berättade Jaya.

Maria fortsatte att studera och blev veterinär. Hon har också utbildat sig i friskvårdsmassage och kinesisk akupunktur och har ett eget företag. Nu har hon både man och barn och barnbarn. Hennes svärmor hade ett fadderbarn i Peru, så medan den flickan behövde hjälp för skolgång skickade de pengar dit. Grannkaffet fungerade bra för att lära känna grannarna, när familjen var nyinflyttad i Äskås. Och skålen för pengar till Jagriti Vihara fylldes på. Så höll de på under flera år, hela familjen, men nu är det slut med det. Maria vill ändå fortsätta att stödja Jagriti Vihara.

– Jag tycker det känns tryggt att veta att pengarna kommer fram och vad de används till. Att satsa på flickors skolgång är en viktig målsättning och att anpassa verksamheten efter de behov som uppstår. Och så demokrati förstås.

– Nu är jag lite orolig att jag ska glömma sätta in pengar ibland. Finns det möjlighet att bli månadsgivare till exempel? Att pengarna går automatiskt?

Inger Dejke

Annapurna Yojna

Jagriti Vihara har varit engagerat i utdelning av proviant till människor i byarna, som drabbats svårt av pandemins restriktioner. Projektet kallas Annapurna Yojna. Läs mer i nyhetsbrevet på nästa sida.

Senaste nytt från Jagriti Vihara

Kära vänner!

Under juni, juli och augusti genomförde vi en del humanitära aktiviteter i vår region. Vi har distribuerat proviant till fattiga, behövande och de människor som drabbats av pandemin. Våra volontärer spelar en mycket viktig roll i distributionen av maten i byarna. Mer än 550 adivasifamiljer, inklusive Birhors (den primitiva stammen) har hittills gynnats av detta program. Namnet på detta projekt är *Annapurna Yojna* (projekt för att ge mat till fattiga och behövande människor). Vi måste nå ut till många fler familjer under de kommande dagarna. Som vi alla vet har Covid-19-pandemin lett till en dramatisk förlust av människoliv och medfört en aldrig tidigare skadad utmaning för folkhälsan, livsmedelssystemet och arbetslivet.

För att hantera denna situation bör det civila samhället gå samman i solidaritet och stöd till den mest utsatta delen av vårt samhälle. I vår region har Jagriti Vihara planerat program för detta. Vi behöver stöd från våra filantropiska vänner för att vi ska kunna hjälpa.

Vi har också organiserat hälsoläger i byarna i samband med matdistributionen. Vi försöker nå ut till så många människor som möjligt med våra humanitära tjänster. Vi har också deltagit i program för covidvaccination och spridit medvetenhet om smittorisker tillsammans med den statliga förvaltningen.

Monsunen har hittills varit mycket bra i vår stat. Jordbrukare kan efter en lång tids väntan ägna sig åt sitt jord-

bruk. De är ganska optimistiska om monsunen och tror på en mycket bra gröda i år. Runt JV har vi haft en mycket tung monsun i juli och augusti. Många träd har fallit ner. Vägen inne på vårt campus har spolats bort av regnet. Vi reparerade den för några dagar sen och fortsätter med det igen efter monsunen. Det har också försvagat väggar på vissa ställen.

Skolorna upp till klass 8 är fortfarande stängda. Skolor för klass IX, X och XII är öppna med många restriktioner. Även högskolor & universitet är stängda på grund av rädslan för den tredje vågen av covid.

Med massor av varma hälsningar till er alla, för Jagriti Vihara,
Rajesh Prashant

Digitalt möte Indien–Sverige

Den 12 juni kl. 10–11 svensk tid hade JVV-styrelsen ett zoom-möte där också Rajesh och Sushil var med. Fantastiskt härligt att se och höra varandra. Våra indiska vänner befann sig i Ranchi. På Jagriti Vihara finns inte möjlighet till internetuppkoppling. Bredvid Sushils ansikte kikade glada pojkar fram emellanåt. Sushil satt tydligt med sin dator på gatan, kanske bättre mottagning där.

Rajesh berättade om det stora arbete han lagt ner på att upprätta ett nytt konto för Jagriti Vihara. Utan ett sådant skulle vi inte kunna skicka några pengar

till Jagriti Vihara längre. Premiärminister Modi hade bestämt att alla NGO måste registrera sig på nytt, centralt i huvudstaden Delhi. Varje vecka måste Rajesh skriva 4–5 ark i ärendet. Tjugo gånger besökte han bankkontoret i Ranchi. Till sist hade han en packe på 200 sidor som han lämnade till banken. I tolv dagar låg bunten där, innan den skickades till Delhi, där den låg tjugo dagar. Vid varje förfrågan Rajesh kom med fick han veta: "Very soon". Den indiska byråkratin i sin prydo!

– Varför tar det sådan tid? frågade vi.
– Mentalitet och corona, svarade Rajesh. *)

Vi frågade förstas mycket om hur det var med coronan. Stora problem med att sjukhusen saknade syrgas. Industri-

erna hade ändrat till syreproduktion. Folk som var sjuka försökte komma till sjukhus. Det var fullkomligt kaos. Många dog liksom i onödan i köerna. Bättre att stanna hemma och ta det lugnt.

Ett problem är att det saknas vaccin. Men folk är också rädda för att bli vaccinerade och tror att de dör av det. Så Rajesh, som blivit vaccinerad, såg som en uppgift att visa sig för folk, berätta att han fått sprutan mot covid-19 och ändå står han här och

handlar på marknaden fullt frisk. Det är viktigt att informera folk!

I byarna var fruktan stor. Men coronan var inte så svår i McClusieganj som i huvudstaden Ranchi, bara fyra döda i närheten av Jagriti Vihara. Nu hade marknader fått öppna igen, kl. 6–16. Men svårt med transporter. Jagriti Vihara försöker hjälpa med nödvändiga varor. Men det skulle vara emot lagen att ta emot folk att bo på Jagriti Vihara. Högst fem personer får vara tillsammans. Endast de som fått nödhjälpsarbete på centret fick finnas där dagtid.

Skolorna var stängda för alla barn. I städerna fortsatte studierna med hjälp av datorer. Men på landsbygden i byarna finns inga sådana möjligheter. Ingen smartphone där. Allt blir eftersatt. Nu har alla barn, pojkar och flickor, förlorat 1 ½ år av skolgången. Hur ska det kunna tas igen?

Vi i JVV-styrelsen berättade om hur det var med coronan i Sverige. Och vi var mycket överens om att den pedagogik där lärare och elever träffas fysiskt och utbyter tankar är helt avgörande. Det är folkhögskolans nav. Byfolkshögskolan som Jaya startade på Jagriti Vihara. Vår gemensamma oro gäller en tredje våg. I oktober-november tänker man i Indien, men hoppas att det lugnat sig i december.

Inger Dejke

Avfotograferad datorskärm från mötet. Översta raden från vänster: Inger och Anders Dejke, Rajesh, Birgitta Nykänen. Mellanraden: Kajsa Perneman, Sushil, Ove (halv bild). Nedersta raden: Markku Nykänen, Per Nordqvist.

*) Några veckor senare hade det löst sig, och vi har ett bankkontonummer som ska fungera.